

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **V. M.**, bytem J. 1322, H., zast. JUDr. Petrou Vons Janulkovou, advokátkou se sídlem Horní lán 1328/6, Olomouc, za účasti **I. L. M.**, bytem J. 1322, H., **II. A. F.**, bytem F. 39, H., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2014, čj. **MPSV-UM/2130/14/4S-OLK**, ve věci nepřiznání jednorázového příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.719 Kč, a která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Olomouci ze dne 23. 1. 2014, č. j. MPSV - UP/1133/14/HRN, kterým úřad práce nepřiznal žalobkyni jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009.

[2] V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán v předcházejícím řízení porušil závažným způsobem procesní práva žalobkyně a zatížil tak řízení závažnými vadami a dále, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci správním orgánem v předchozím řízení. Žalovaný se ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že žádosti žalobkyně o příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009 nelze vyhovět a není možné jí tento jednorázový příspěvek přiznat, neboť opatrovník nedoložil skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku (nebyly předloženy podklady prokazující pravidelnou přepravu zdravotně postižené osoby), a nejsou tak splněny podmínky pro přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla pro přepravu žalobkyně za rok 2009. Již v odvolání žalobkyně namítala, že rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení, při rozhodování a řízení před správním orgánem I. stupně došlo k porušení zákona, byl porušen § 3 správního řádu, neboť správní orgán provedl nadbytečný, protiprávní důkaz, nadbytečně byla vyžadována vyjádření Domova seniorů, odboru dopravy Městského úřadu Hranice; správní orgán porušil zásadu legality, zásadu účelovosti, nekonal v souladu s veřejným zájmem; důkazy, které shromáždil správní orgán I. stupně a jeho postupy byly nadbytečné, diskriminující a pro žadatele, který o příspěvek na provoz motorového vozidla žádá *ex post*, šikanující ve srovnání s žadatelem, který žádá dopředu; při doručování písemností v rámci správního řízení došlo k porušení správního řádu, při doručování písemností správní orgán I. stupně neoprávněně požadoval a poskytoval informace zasahující do osobního stavu; správní orgán porušil rovnost účastníků řízení, když prováděl nezákonné kroky v době přerušového řízení, o pokračování v řízení nevyrozuměl účastníka řízení; správní orgán bezdůvodně zatěžoval řízení nedodržením předepsané třicetidenní lhůty; oprávněná úřední osoba se dopustila porušení mlčenlivosti a správní orgán při rozhodování vycházel z nezákonných a podvodných podkladů, nevypořádal se v rozhodnutí s obsahem jednotlivých protokolů se vznesenými námitkami. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi návrhy a odvolacími námitkami žalobkyně a nepřihlédl k žalobkyní navrhovaným důkazům. K argumentaci žalovaného žalobkyně uvedla, že to, že speciální právní předpis neupravuje způsob dokazování pravidelné přepravy těžce zdravotně postižené osoby, ještě neznamená, že správní orgán není povinen postupovat podle obecných ustanovení správního řádu. Ačkoliv žalovaný tuto hypotézu připouští, v napadeném rozhodnutí zcela popřel, když závažné procesní chyby, kterých se dopustil správní orgán I. stupně, žalovaný posvětil s tím, že v řízení bylo dle jeho názoru postupováno plně v souladu s procesními předpisy a postup úřadu práce odpovídal okolnostem daného případu. Správní orgány obou stupňů překročily § 3 správního řádu, kdy, ačkoliv skutkový stav

věci byl již dostatečně prokázán tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní, resp. její opatrovnici, správní orgán I. stupně i nadále zcela mimo rozsah svého zákonného zmocnění shromažďoval informace a materiály tak, aby jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla nemusel žalobkyni přiznat. Úvaha podle § 50 správního řádu nemůže mít znaky libovůle tak, jak tomu bylo v případě žalobkyně. Správní orgány tvrdí, že opatrovnici žalobkyně vyzvaly podle § 106 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení, aby osvědčila skutečnosti rozhodné pro dávku a vzhledem k tomu, že tak opatrovnice neučinila (na straně 8 napadeného rozhodnutí je doslova uvedeno, že opatrovnice svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy, doložit – specifikovat – je odmítla), dávku správní orgán žalobkyni nepřiznal. V tomto směru považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za lživé a zcela v rozporu s obsahem správního spisu, neboť opatrovnice žalované dostatečně tvrdila a poskytla ke svým tvrzením důkazy (prohlášení L. M., prohlášení A. F., návrh na svědeckou výpověď L. M.), ve kterých dnech byla žalobkyně v roce 2009 přepravována z Domova seniorů v Hranicích mimo toto zařízení. Správní orgány zcela v rozporu se zásadou rovnosti účastníků přihlídkly pouze k důkazům, které si samy opatřily. Žalobkyně uvedla již v odvolání a během celého řízení upozorňovala na to, že správní orgán si důkazy shromažďuje zcela v rozporu se zákonem a mimo své pravomoci. Žalovaný se však k těmto námitkám nijak relevantně nevyjádřil a v podstatě pouze odkázal na argumentaci správního orgánu I. stupně. Správní orgány zcela ignorovaly tvrzení a důkazy navržené žalobkyní, resp. její opatrovnici, ačkoliv ta v řízení tvrdila, že v roce 2009 byla žalobkyně pravidelně přepravována motorovým vozidlem, uvedla konkrétní data a ke svým tvrzením nabídla důkazy. Správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč tyto důkazy zcela ignorovaly a přiklonily se pouze k důkazům, které si sám správní orgán opatřil. V tomto postupu spatřuje žalobkyně porušení hned několika ústavních principů – čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 3a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zásadní porušení základních zásad ovládajících správní řízení – zásady legality podle § 2 odst. 1 správního řádu, zásady předvídatelnosti a souladu s veřejným zájmem podle § 2 odst. 4 správního řádu a zejména pak zásady rovnosti účastníků podle § 7 odst. 1 správního řádu a porušení ustanovení týkajících se dokazování ve správním řízení, zejména § 50 správního řádu. I kdybychom snad připustili, že správní orgán byl oprávněn vyžádat si informace týkající se přepravy těžce zdravotně postižené žalobkyně ve sledovaném období od Domova seniorů v Hranicích (když žalobkyně tvrdí, že k tomuto oprávnění nebyl, protože veškeré nutné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu předložila), nelze ale v žádném případě připustit tu skutečnost, že správní orgán zcela ze své libovůle přikláněl jím opatřeným podkladům větší váhu než tomu, co mu předložila žalobkyně (aniž by to logicky a řádně zdůvodnil). Žalovaný i jemu podřízený správní orgán zcela nesprávně právně posoudily mj. to, jakou právní sílu má tzv. „Domácí řád“ Domova seniorů v Hranicích či jiné záznamy zařízení. Správní orgány vyšly z toho, že pokud by byla žalobkyně v roce 2009 pravidelně přepravována mimo Domov seniorů, musely by o tom existovat písemné záznamy, neboť toto předpokládá právě Domovní řád. Bez ohledu na to, že Domovní řád je interní dokument zařízení bez jakékoliv právní relevance, nemůže jít k tíži žalobkyně, že Domov seniorů patrně nemá v pořádku veškeré záznamy a evidenci o návštěvách, vycházkách a pobytech mimo zařízení svých uživatelů (žalobkyně ani její opatrovnice nejsou odpovědné za vedení záznamů a ani k tomu nemají žádnou kompetenci), když veškeré návštěvy

opatrovnice žalobkyně v Domově řádně hlásila. To chtěla opatrovnice žalobkyně v řízení prokazovat právě svým svědeckým výsledkem, který navrhovala a který správní orgán I. stupně jako bezdůvodný zamítl (a žalovaný tento jeho procesní postup potvrdil). Pokud tedy správní orgány vyšly pouze a jen z potvrzení Domova seniorů, že žalobkyně nebyla v roce 2009 pravidelně přepravována mimo areál Domova seniorů, je jejich rozhodnutí z výše uvedených důvodů nesprávné a nezákonné, zvláště za situace, kdy se správní orgány absolutně nevypořádaly s tím, proč vyhodnotily prohlášení opatrovnice jako nevěrohodné a důkazy jako neprokazující rozhodnou skutečnost – tj. pravidelnou přepravu žalobkyně – a proto k těmto podkladům nepřihlédly (když jediný argument, který správní orgán uvádí je, že toto prohlášení byla v rozporu se záznamy z Domova seniorů – proč ale záznamy z Domova seniorů jsou pro správní orgán „důvěryhodné“ a rozhodující, již nebylo dostatečně vysvětleno a zdůvodněno). Žalobkyně tvrdila, že v řízení nebylo prokázáno, že by personálu Domova seniorů v Hranicích nebylo opuštění zařízení uživatelem hlášeno ani evidováno, jak tvrdí žalovaný a jemu podřízený správní orgán a pokud toto tvrzení vzal správní orgán za stěžejní podklad svého rozhodnutí, pak jeho rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, dokazování bylo vedeno v rozporu se zákonem a správní orgán hodnotil podklady zcela mimo meze § 50 odst. 4 správního řádu, protože správní orgán se nezabýval všemi zjištěnými skutečnostmi. Správní orgány tak zcela nesprávně aplikovaly § 36 vyhlášky č. 182/1991 Sb. a zcela zásadně porušily základní zásady správního řízení a ustanovení správního řádu o provádění dokazování ve správním řízení. Proto žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že opatrovnice nedoložila ve stanovené lhůtě skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku, bylo úřadem práce rozhodnuto nepřiznat jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009. Toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a vráceno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Úřad práce v rámci nového projednání doplnil dokazování, zejména vyžádal důkazy, které by prokázaly přepravu žadatele a odůvodněnost přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009. Opatrovnice nesouhlasila s písemnostmi vyžádaným správním orgánem, předložila svá prohlášení ke zjišťovaným skutečnostem a prohlášení osoby A. F.. Úřad práce vyhotovil 7. 3. 2013 rozhodnutí, kterým nepřiznal příspěvek na provoz motorového vozidla za kalendářní rok 2009. Z důvodu zjištěných procesních vad řízení bylo i toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Po novém projednání věci úřad práce dne 23. 1. 2014 rozhodnutím nepřiznal příspěvek na provoz motorového vozidla za rok 2009. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014 toto rozhodnutí potvrdila a odvolání zamítl. Procesní práva žalobkyně porušena nebyla, správní orgány poskytovaly dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, umožňovaly jí uplatňovat její práva a oprávněné zájmy. Věc byla správně vyhodnocena i po stránce skutkové, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo postupováno a rozhodováno stejně jako u skutkově shodných nebo podobných případů. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tyto námitky byly vypořádány na straně 5 rozhodnutí. Námitku porušení § 3 správního řádu vypořádal žalovaný na straně 5 až 6 rozhodnutí. Na straně 6 rozhodnutí vypořádal žalovaný námitky o porušení správního

řádu a poskytování informací zasahujících do osobního stavu. Na straně 8 a 9 rozhodnutí byly vypořádány námitky o porušení rovnosti účastníků, provádění dokazování v době přerušeného řízení a o tom, že účastník řízení nebyl vyrozuměn o pokračování v řízení. Na straně 8 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkou, že nebyla dodržena předepsaná třicetidenní lhůta. Na straně 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkou, že oprávněná úřední osoba se dopustila porušení mlčenlivosti. Na straně 9 a následujících napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkou, že úřad práce vycházel z nezákonných, podvodných podkladů a nebyly vypořádány obsahy protokolů a vznesené námitky. Žalovaný se tak neztotožnil s názorem žalobkyně, resp. její právní zástupkyně, že se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Důvody, pro které nebylo přihlédnuto k jednotlivým návrhům žalobkyně (vyřazení důkazů ze spisu, vyslechnutí jako svědka), žalovaný podrobně uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 9 a 10. Z jakých důvodů žalovaný vyhodnotil prohlášení žalobkyně a osoby A. F. o datech přepravy žalobkyně jako nedůvěryhodné, žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž uvedl na straně 11. Žalovaný při zkoumání v odvolání napadeného rozhodnutí neshledal závažná procesní pochybení úřadu práce či nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí, která by odůvodňovala zrušení tohoto rozhodnutí. K jednotlivým zjištěným pochybením se žalovaný vyjádřil, včetně uvážení, zda takové pochybení dle jeho názoru může způsobit nezákonnost rozhodnutí. Ostatně jak vyplývá z uvedené spisové dokumentace, zjistil-li žalovaný v průběhu vedeného řízení procesní pochybení způsobující nezákonnost, vždy odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k novému projednání. Žalovaný nezastával názor advokátky, že bylo prováděno dokazování nad rámec stanovený speciálním zákonem či správním řádem. Žalovaný se neztotožnil s názorem, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl dostatečně prokázán tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní. Žalobkyně sice prohlašovala určité skutečnosti, tyto skutečnosti však prokázány nebyly. Žalovaný je tak přesvědčen, že nebyl překročen rozsah zákonného zmocnění pro dokazování ve věci. Z úřední činnosti bylo žalovanému známo, že k žádosti o příspěvek na provoz motorového vozidla za kalendářní rok 2010 doložila opatrovnice na podporu svých tvrzení, že žalobkyně byla dopravována k lékařům, nejprve výpis ze zdravotní pojišťovny (přehled úhrad zdravotní péče) o provedených lékařských výkonech, přičemž uvádění lékaři ordinovali přímo v zařízení a jmenovaná nemohla být k nim motorovým vozidlem evidentně dopravována, následně opatrovnice požadovala, aby tyto podklady byly ze spisu odebrány a nebylo k nim přihlíženo. Sdělení advokátky, že shromažďování informací a materiálu bylo prováděno tak, aby příspěvek nemusel být žalobkyni přiznán, považoval žalovaný za ničím nepodloženou spekulaci, ne-li invektivu. K průběhu dokazování a přesvědčení advokátky o tom, že žalobkyně na výzvu prokázala dopravování oprávněné osoby v průběhu roku 2009, žalovaný podotkl, že po téměř ročním projednávání záležitosti (včetně několika výzev a odvolání) si úřad práce z důvodu nesoučinnosti žalobkyně vyžádal sdělení Domova seniorů Hranice. První sdělení o pravidelné (ne)přepravě oprávněné osoby bylo úřadu práce doručeno dne 28. 11. 2012. První vyjádření k přepravě oprávněné osoby v roce 2009 mimo zařízení sociální péče bylo žalobkyní učiněno dne 18. 12. 2012 telefonicky a následně doplněno do protokolu dne 19. 12. 2012, stejného dne žalobkyně doložila potvrzení pana A. F. o skutečnosti, že pomáhal s naložením a

vyložení invalidního vozíku do osobního auta v souvislosti s její přepravou. Jestliže pak žalovaný v rozhodnutí v rámci popisu sledu událostí uvedl i nespolupráci žalobkyně, pak označení takové informace za lživou považuje žalovaný za přinejmenším nepřipadné a rozhodně nikoliv v rozporu s obsahem správního spisu. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s názorem advokátky, že žalobkyně ke svým tvrzením nabídla důkazy. Žalobkyně pouze předložila prohlášení o datech, kdy mělo dojít k přepravě oprávněné osoby. Z jakého důvodu žalovaný tato prohlášení žalobkyně neakceptoval (nikoliv ignoroval – naopak se jimi zabýval a vyhodnotil je), uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování ve věci proběhlo v souladu se zákony, že shromážděné podklady byly řádně vyhodnoceny, bylo odůvodněno, z jakých důvodů nelze k prohlášením žalobkyně přihlídnout a z jakých důvodů je považoval za vyvrácené. Námitkám relevance potvrzení Domova seniorů Hranice žalovaný také nepřisvědčil. Jak vyplývá z potvrzení tohoto zařízení sociální péče doručeného úřadu práce dne 21. 1. 2013, žalobkyně byla seznámena s pravidly pobytu oprávněné osoby v zařízení a Domácího řádu. Ze záznamu oddělení se zvláštním režimem je seznatelné, že zařízením byla evidována například i deseti- či patnáctiminutová návštěva opatrovnice na pokoji. Nikoliv však opuštění zařízení. Ve věci je zcela irelevantní tvrzení, že žalobkyně byla či nebyla seznámena s řádem a pravidly danými zákonem o sociálních službách. Relevantní je informace, že zařízení v souladu s předpisy o sociálních službách vedlo záznamy a bylo schopno je doložit. Dle názoru žalovaného by ani důkaz provedený svědeckou výpovědí na věci ničeho nezměnil, neboť stejné skutečnosti mohla žalobkyně uvést jako opatrovnice oprávněné osoby, když se jedná o jednu a tutéž osobu. Žalovaný byl názoru, že postupoval v odvolacím správním řízení v souladu s příslušnými právními předpisy účinnými do 31. 12. 2011, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo rozhodováno stejně jakou u skutkově shodných nebo podobných případů, vycházelo ze zákonem stanovených podmínek, které řádně vyhodnotil, správnost rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek žalobkyně, s těmito námitkami se v rozhodnutí vypořádal, uvedl důvody pro své rozhodnutí, podklady, ze kterých vycházel, včetně svých úvah o věci. Žalovaný byl přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 31. 3. 2014.

[5] Krajský soud ve vztahu k souzené věci žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že žalobkyně požádala 1. 12. 2011 o příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009. V připojeném prohlášení uvedla, že jedenkrát až dvakrát týdně šlo o přepravu z ústavu domů a zpět, obstarání svých potřebných osobních věcí a záležitostí.

[6] Výzvou ze dne 15. 12. 2011 byla žalobkyně vyzvána, aby do osmi dnů doložila skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku, například kam a jak často byla zdravotně postižená osoba dopravována, což je nutné vzhledem k datu podání žádosti a roku, na který je žádáno, doložit. Takovým dokladem může být potvrzení lékaře, potvrzení Domova seniorů Hranice atd. Žalobkyně byla poučena, že neučiní-li tak v určené lhůtě, nebude možno příspěvek přiznat. Výzva byla vložena do schránky 3. 1. 2012, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 21. 12. 2011 a ve schránce byla zanechána výzva.

[7] Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2012 správní orgán I. stupně příspěvek nepřiznal. V odvolání žalobkyně uvedla, že nebyla vyzvána, žádnou výzvu neobdržela, žádná výzva jí nebyla vhozena do schránky. Taktéž nebyla seznámena před vydáním rozhodnutí s jeho podklady.

[8] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2012 bylo rozhodnutí z 23. 1. 2012 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení z důvodu nesprávného označení jediného účastníka řízení – opatrovnice, dále z důvodu žádosti opatrovnice o určení neplatnosti doručení. Výzvou ze dne 21. 6. 2012 úřad práce vyzval opatrovnici žalobkyně k tomu, aby prokázala použití vozidla pro pravidelnou dopravu shodně jako v předchozí výzvě. Dne 21. 6. 2012 úřad práce přerušil řízení. Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2012 úřad práce nepřiznal žalobkyni příspěvek. V odvolání žalobkyně namítla, že lhůta ke splnění výzvy byla nesplnitelná, šlo o několikahodinovou lhůtu, v roce 2009 žadatelka neměla opatrovníka.

[9] Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2012 žalovaný zrušil rozhodnutí úřadu práce ze dne 21. 6. 2012 a rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012 žalovaný zrušil rozhodnutí úřadu práce ze dne 16. 7. 2012 o nepřiznání příspěvku. Důvodem byla skutečnost, že správní orgán nedal možnost opatrovnici vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

[10] K žádosti úřadu práce dne 12. 6. 2011 a opakovaně 23. 11. 2012 sdělil Domov seniorů Hranice, že žalobkyně nebyla v období od 1. 1. 2009 do 9. 4. 2009 pravidelně 1 - 2× týdně přepravována, například k lékařům nebo z Domova seniorů Hranice do místa trvalého bydliště a zpět a nebyla dopravována opatrovníci nebo jinou osobou za účelem obstarávání jejích potřebných osobních věcí a záležitostí. Podle potvrzení z 12. 6. 2011 a 10. 4. 2009 byla žalobkyně přeložena ze stanice 2 na Domov se zvláštním režimem (tj. stanice 3). Po tuto dobu nebyla žalobkyně pobýtem mimo zařízení – nebyla hospitalizována v nemocnici, ani ji nikdo nevyzvedl do dovolenkového pobytu. Písemností ze dne 28. 11. 2012 byla úřadem práce opatrovnice žalobkyně vyrozuměna, že se může seznámit s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu do osmi dnů.

[11] Při jednání 13. 12. 2012 opatrovnice žalobkyně úřadu práce uvedla, že v případě, že ve spise se nachází přehled úkonů ze Všeobecné zdravotní pojišťovny, uvádí stejné údaje, jak jsou uvedeny v předcházejícím protokolu vztahujícím se k roku 2010, a žádá o navrácení takového podkladu, jelikož se dopustila nezákonného kroku a tento žádá napravit. Dále opatrovnice požádala o sdělení, zda bylo užito § 51 odst. 2 správního řádu, tj. zda správní orgán prováděl důkazy mimo

ústní jednání a v kladném případě, aby písemně sdělil, o jaké důkazy se jedná a zaslal kopie těchto důkazů, a to z důvodu obavy z nenaplnění paragrafového ustanovení, když jako účastnice řízení opatrovnice nebyla včas o žádných takovýchto krocích vyrozuměna. Pokud si takto správní orgán opatroval podklady a důkazy, považovala je žalobkyně za prostředky opatřené v rozporu se zákonem a žádala tento nedostatek odstranit a nevyužít pro vydání rozhodnutí. Rovněž žalobkyně žádala, aby dnešní návštěva nebyla vnímána, že provedla nahlédnutí do spisu. Dne 18. 12. 2012 do protokolu opatrovnice žalobkyně nadiktovala data a přepravy žalobkyně v roce 2009 s tím, že ještě doplní důkazy a doloží prohlášení další osoby. Dne 19. 12. 2012 opatrovnice žalobkyně k jednotlivým datům uvedla, odkud kam byla žalobkyně převážena.

[12] Dne 19. 12. 2012 bylo do spisu doloženo potvrzení A. F. s uvedením dat, kdy pomáhal s naložením a vyložením invalidního vozíku do osobního auta žalobkyně v souvislosti s její přepravou.

[13] K výzvě úřadu práce 23. 11. 2012 sdělil Domov seniorů Hranice, že žalobkyně nebyla od 10. 4. 2009 do 31. 12. 2009 opatrovníci ani jinou osobu pravidelně 1 - 2× týdně přepravována, například k lékařům nebo z Domova seniorů Hranice do místa trvalého bydliště a zpět a nebyla dopravována opatrovníci nebo jinou osobou za účelem obstarávání jiných potřebných osobních věcí a záležitostí.

[14] Sdělením ze dne 19. 12. 2012 úřad práce opatrovníci informoval o písemném sdělení Domova seniorů Hranice a jeho obsahu a dal opatrovníci žalobkyně možnost seznámit se s podklady a rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[15] Usnesením ze dne 19. 12. 2012 úřad práce prodloužil opatrovníci žalobkyně lhůtu k provedení úkonu – možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V odůvodnění úřad práce uvedl, že lhůta se prodlužuje o požadovaných 5 pracovních dnů, tj. do 28. 12. 2012.

[16] Dne 27. 12. 2012 opatrovnice žalobkyně do protokolu uvedla, že v případě příloh k dopisu (pozn. soudu: sdělení Domova seniorů Hranice), které mají být použity jako důkazy, žalobkyně uvedla, že jde o důkazní prostředky získané v rozporu se zákonem, a to § 51 správního řádu, tento důkaz nelze použít a žalobkyně požádala, aby byl ze spisu vyřazen, písemnosti jsou nepravdivé.

[17] Žádostí ze dne 2. 1. 2013 úřad práce vyzval Domov seniorů Hranice, aby k jednotlivým uvedeným datům uvedl, zda byla žalobkyně přepravována a v jakém čase a kým a dále o zaslání Domovního řádu platného v roce 2009.

[18] Domov seniorů Hranice dne 21. 1. 2013 sdělil, že žalobkyně od 1. 1. do 9. 4. 2009 neměla hlášenou jinou osobou přepravu ze zařízení a není evidován záznam o návštěvě. V době od 10. 4. do 31. 12. 2009 k jednotlivým datům Domov seniorů Hranice uvedl, kdy nebyly evidovány záznamy o návštěvě, když šlo o návštěvy, koho, jak dlouhou dobu a že nebyla hlášena přeprava ze zařízení, případně že šlo o procházku na invalidní sedačce.

[19] Vyrozuměním ze dne 24. 1. 2013 sdělil úřad práce opatrovnici žalobkyně, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a to v termínu do osmi dnů od doručení vyrozumění.

[20] Dne 18. 2. 2013 opatrovnice žalobkyně do protokolu uvedla, že správní orgán již mnohonásobně překročil a nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, v čemž spatřovala nezákonnost, diskriminační postup a jednání na základě šikany. Opatrovnice žalobkyně nahlédla do spisu.

[21] Dne 20. 2. 2013 byl do správního spisu doplněn Domácí řád Domova seniorů Hranice.

[22] Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013 úřad práce nepřiznal žalobkyni jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009 s odůvodněním, že správnímu orgánu nebyla známa skutečnost o pravidelném dopravování žalobkyně, a proto zkoumal a opatroval podle § 50 správního řádu skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku, když opatrovnici nebyla poskytnuta potřebná součinnost. Na podporu prohlášení opatrovnice o pravidelnosti přepravy požádal správní orgán Domov seniorů Hranice o písemné sdělení k přepravě žalobkyně za rok 2009. Ze sdělení Domova seniorů Hranice vyplynulo, že v roce 2009 žalobkyně nebyla z Domova seniorů se zvláštním režimem, resp. z Domova seniorů Hranice přepravována, například k lékařům nebo do místa trvalého pobytu ani za účelem obstarávání jejích osobních záležitostí a věcí. Opatrovnice žalobkyně byla opakovaně vyzývána k tomu, aby doložila pravidelnost přepravy žalobkyně, tak uvedla v žádosti. To opatrovnice doložila svým prohlášením a prohlášením A. F., avšak ničím nepodložila tvrzené skutečnosti, a proto znovu správní orgán I. stupně požádal Domov seniorů Hranice o vyjádření, jejichž obsah správní orgán do rozhodnutí citoval a vyplynulo z něj, že žalobkyně v roce 2009 z Domova seniorů Hranice přepravována nebyla. Ve sdělení Domova seniorů Hranice bylo rovněž uvedeno, že nesvéprávná žalobkyně není schopna samostatné chůze, při každém pohybu po zařízení je převážena na invalidní sedačce. Pro zajištění pohybu po areálu byla zapůjčována příbuzným žalobkyně invalidní sedačka z oddělení se zvláštním režimem. Podle Domovního řádu Domova se zvláštním režimem lze vhodným způsobem v odůvodněných případech osobám postiženým demencí v odchodu zabránit. Při vycházkách doprovází uživatele personál, pokud není stanoveno v individuálním plánu jinak. Jestliže odchází uživatel s rodinným příslušníkem, musí se vždy hlásit službukonající sestře. Návštěvy mohou probíhat denně. Návštěvy mohou uživatelé přijímat v areálu Domova v místech k tomu určených nebo na pokojích, neruší-li spolubydlící. Návštěvy jsou povinny se při vstupu do domova zapsat na vrátnici a při odchodu se opět odepsat. Prohlášení opatrovnice žalobkyně nepřipustil správní orgán I. stupně jako věrohodné, když přeprava nebyla v jednotlivých dnech Domovem seniorů Hranice potvrzena a zaznamenána do evidence návštěv a vycházek mimo areál Domova seniorů Hranice v souladu s jeho Domovním řádem. Proto nebyla prokázána a splněna podmínka pravidelnosti dopravování pro přiznání příspěvku.

[23] Argumentace žalobkyně v odvolání byla částečně obdobná jako v žalobě.

[24] Žalovaný 18. 11. 2013 zrušil odvoláním napadené rozhodnutí a věc vrátil úřadu práce k dalšímu řízení, protože úřad práce nedal opatrovnici žalobkyně možnost vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí, a to konkrétně k Domácímu řádu Domova seniorů Hranice.

[25] Vyrozuměním ze dne 12. 12. 2013 byla žalobkyně informována o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí do osmi dnů ode dne doručení vyrozumění.

[26] Opatrovnice žalobkyně do protokolu o jednání 3. 1. 2014 uvedla, že žádá odstranění rozporů podle § 5 správního řádu s tím, aby byly ze spisu odstraněny všechny neplatné, nezákonné podklady pro rozhodnutí, které si opatroval správní orgán protizákonně bez vědomí účastníka řízení a bez jeho souhlasu.

[27] Opatrovnice žalobkyně do protokolu o jednání 6. 1. 2014 navrhla svědeckou výpověď své osoby a aby správní orgán specifikoval postavení Domova seniorů v tomto řízení. Sdělením ze dne 21. 1. 2014 úřad práce vyrozuměl žalobkyni, že její žádosti o nařízení ústního jednání se nevyhovuje a že Domov seniorů není účastníkem předmětného řízení s tím, že byly shromážděny veškeré důkazy pro rozhodnutí a neprodleně bude vydáno rozhodnutí.

[28] Dne 23. 1. 2014 vydal úřad práce rozhodnutí, kterým žalobkyni nepřiznal jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009. Odůvodnění je shodné se shora citovaným odůvodněním posledního rozhodnutí o nepřiznání příspěvku. K návrhu žalobkyně na její svědeckou výpověď správní orgán uvedl, že podle jeho názoru byly opatřeny všechny podklady potřebné pro vydání rozhodnutí s odkazem na § 50 a § 51 správního řádu. Svědeckou výpověď opatrovnice neshledal jako nezbytnou podle § 49 odst. 1 správního řádu. K žádosti opatrovnice žalobkyně o sdělení postavení Domova seniorů Hranice v řízení správní orgán I. stupně vysvětlil, že tento byl požádán o podání informací důležitých pro řízení, a to na podporu a ověření prohlášení opatrovnice žalobkyně.

[29] Obsah odvolání žalobkyně je obdobný jako žalobní námitky.

[30] Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014 žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí úřadu práce ze dne 23. 1. 2014. Žalovaný odkázal na § 38 zákona č. 329/2011 Sb., § 73, § 86 odst. 1, § 94, § 97 a násl. zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, jeho prováděcí předpisy, zejména § 36 vyhlášky č. 182/1991 Sb. Žalovaný poukázal na to, že podmínkou nároku na dávku je, že motorové vozidlo bude účastník využívat pro svou pravidelnou dopravu. V právních předpisech není přesně definováno, jakými důkazními prostředky, podklady se prokazuje podmínka pravidelného dopravování a je tak povinností správního orgánu podle § 3 správního řádu zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Podle § 50 správního řádu správní orgán opatřil podklady pro vydání rozhodnutí (důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánu veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé), přičemž je účastník povinen při opatrování

podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Pokud zákon nestanoví, že některý z podkladů je pro správní orgán závazný, správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Žádá-li žadatel v průběhu kalendářního roku („dopředu“), ve kterém vznikl nárok na příspěvek, má povinnost následně hlásit veškeré změny, rozhodující skutečnosti pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu; v případě nesplnění nároku na dávku v průběhu roku či nesplnění oznamovací povinnosti může být požadováno vrácení dávky nebo její poměrné části, k čemuž se předem účastník písemně zavazuje; bez tohoto písemného závazku nebylo možné příspěvek na provoz motorového vozidla přiznat. V rámci zákonem daných podmínek měl možnost správní orgán zjišťovat plnění podmínek nároku na dávku a její výplatu. V obdobných případech tak činil. V daném řízení se o tento případ nejedná. V případě, že žádost opatrovník uplatnil v prosinci 2011 zpětně za kalendářní rok 2009, musel předpokládat, že musí a mohl nárok na tuto dávku prokázat, resp. prokázat používání motorového vozidla, na které je požadován příspěvek, pro pravidelnou dopravu těžce zdravotně postiženého občana. Povinností správního orgánu i veřejným zájmem je řádně doložit nárok na dávku sociální péče a její poskytnutí ze státních prostředků. Zvláštní právní předpis nestanovuje náležitosti žádosti na dávku sociální péče (potřebné doklady, způsob dokazování pravidelné přepravy). Oba výše uvedené postupy jsou a byly aplikovány ve smyslu právních předpisů, v souladu s § 94 až § 96, § 170 zákona o sociálním zabezpečení v návaznosti na § 36 vyhlášky a příslušná ustanovení správního řádu. Byla-li oprávněná osoba nebo jiný příjemce vyzván, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět. Opatrovnice byla na tuto skutečnost upozorněna, byla poučena, jaké podklady správní orgán považuje za prokazující pravidelnou dopravu a mohla je sama doložit; a rovněž byla poučena o možných důsledcích neprokázané pravidelné dopravy zdravotně postižené osoby. Nakonec důkazy a podklady pro rozhodnutí opatřil správní orgán v souladu s § 50 správního řádu. K námitkám opatrovnice žalobkyně žalovaný sdělil, že v odvolání opatrovnice uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné pro nesprávné právní posouzení a že došlo k porušení zákona. Žalobkyně údajně používala v roce 2009 pro svou pravidelnou přepravu a vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohla žádost o příspěvek na jeho provoz podat v roce 2009, v té době neměla ještě ustanoveného opatrovníka, proto byla žádost podána opatrovnící až v roce 2011, neboť nikdo jiný není oprávněn takovou žádost za žalobkyni podat. To žalovaný nerozporoval, a proto vedl řízení s opatrovnící, která byla povinna skutečnosti pro nárok na dávku požadovanou zpětně prokázat a doložit. Vyhláška č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění předpisů účinných do 31. 12. 2011, pamatovala i na případy, kdy za občany, kteří vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohou sami podat žádost o dávku nebo službu sociální péče, mohli s jejich souhlasem a na základě potvrzení lékaře o zdravotním stavu podat jejich rodinní příslušníci (§ 157), popřípadě mohl být ustanoven opatrovník pro dané řízení v souladu se správním řádem. Žalovaný poznamenal, že žádost o příspěvek na provoz motorového vozidla mohl uplatnit nejen vlastník motorového vozidla, ale i jeho provozovatel. Z argumentace opatrovnice, že žalobkyně již v roce 2008 trpěla špatným zdravotním stavem, lze dovodit, že žalobkyně vzhledem ke svému zdravotnímu stavu se nemohla sama

dopravovat a používat motorové vozidlo pro svou dopravu. Údaj uvedený v žádosti v roce 2011 nemohl tak korespondovat s uvedenou podmínkou, kdy byla oprávněná (žalobkyně) evidována jako vlastník a současně jako provozovatel motorového vozidla, který bude používat pro svou pravidelnou dopravu. K námitce porušení § 3 správního řádu a opatření protiprávního důkazu, porušení zásady účelovosti, nadbytečnost důkazu, diskriminující a šikanující postup, žalovaný uvedl, že Listina základních práv a svobod odkazuje na speciální zákon, který však neupravuje způsob dokazování pravidelné dopravy ani postup při uplatnění nároku na dávku před podáním žádosti. A proto správní orgán postupoval podle obecných ustanovení správního řádu. Postup odpovídá okolnostem daného případu, rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem, shodně jako při skutkově shodných nebo podobných případech, byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech podle § 2 a § 3 správního řádu. Proto nelze postupy úřadu práce považovat za diskriminační, šikanující ap. V souladu s § 50 byl správní orgán oprávněn vyžádat si informace týkající se přepravy těžce zdravotně postižené osoby ve sledovaném období od Domova seniorů v Hranicích, který zabezpečoval služby a péči o žalobkyni umístěnou na oddělení se zvláštním režimem a jednal tak v zájmu žalobkyně. Pokud by bylo prokázáno, že žalobkyně byla mimo Domov dopravována, potvrzení by v tomto smyslu vyznělo, resp. bylo vydáno a úřad práce by mohl rozhodnout o přiznání příspěvku. Správní řád sice upřednostňuje doručování datovou schránku, ale umožňuje doručování i jiným způsobem, pokud to nevylučuje povaha věci, takže i důkaz získaný jiným způsobem lze považovat za pravdivý a nikoliv podvodný a nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Sdělení získané od Domova seniorů za účelem doložení potřebných skutečností pro vznik nároku na dávku na základě zvláštního zákona nelze považovat za porušení práv účastníka řízení či za informace zasahující do osobního stavu ani za porušení mlčenlivosti, neboť žalobkyni i správnímu orgánu poskytl pouze údaje potřebné pro konkrétní činnost správního orgánu (opatření podkladů pro nárok na dávku). Opatrovnice neuvedla konkrétní písemnosti ani konkrétní skutečnosti či informace ze správního spisu, které podle ní zasahují do osobního stavu žalobkyně a které oprávněná úřední osoba neoprávněně sděluje Domovu, proto se žalovaný nemohl přesněji k dané námitce vyjádřit; avšak podotkl, že nebyly sděleny údaje, které by nebyly a nemohly být oběma stranám známy, konkrétní informace o zdravotním stavu jmenované (diagnózy, postižení) nebyly v písemnostech uvedeny, obecně zdravotní stav žalobkyně a potíže s ním související jsou úřadu práce i Domovu seniorů známy. K námitce opatrovnice, že v roce 2009 neexistovala osoba se jménem L. M., žalovaný uvedl, že se k ní nemůže příslušně vyjádřit, neboť nelze dovodit, co opatrovnice měla konkrétně na mysli. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení opatrovnice, že se žalobkyně v roce 2009 mohla volně pohybovat podle své vůle a potřeb, nemusela se nikoho dovolovat, co může a nemůže. Správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že žalobkyně byla od dubna 2009 umístěna na oddělení se zvláštním režimem v Domově seniorů Hranice, to znamená, že neměla přiměřené duševní (tělesné) kompetence ke zvládání základních životních potřeb. Je obecně známo, že tato zařízení sociální péče (oddělení se zvláštním režimem) poskytují sociální služby občanům trpícím různou formou demence, a to ve směru zajišťování jejich potřebných osobních věcí a záležitostí, včetně zajišťování lékařské péče smluvními lékaři, kteří do zařízení

docházejí nebo mají ordinaci přímo v tomto zařízení. S ohledem na zdravotní stav klientů je v Domácím řádu upravena forma pobytu s přiměřenými opatřeními k zabezpečení jejich specifických potřeb tak, aby nedocházelo k ohrožení jejich zdraví, eventuálně života. Dále je upraven režim týkající se opuštění oddělení, zařízení, návštěv – při vycházkách doprovází uživatele personál, odchází-li uživatel mimo zařízení s rodinným příslušníkem, musí se vždy hlásit službukonající sestře; návštěvy jsou povinny se při vstupu do zařízení zapsat na vrátnici a při odchodu opět odepsat a podobně a o tomto jsou vedeny záznamy. O tyto skutečnosti se musel správní orgán zajímat s ohledem na námitky opatrovnice, která zpochybňovala potvrzení Domova, že žalobkyně nebyla dopravována mimo zařízení. K námitkám opatrovnice žalobkyně, že veškeré skutečnosti doložila a bylo nadbytečné opatrovat sdělení od odboru dopravy Městského úřadu Hranice a Domova seniorů, a že správní orgán má nezákonné a podvodné podklady ze spisu odstranit a vypořádat se s tím v napadeném rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že v případě opatrovnici uváděných podkladů doložených k žádosti se jedná o doklady umožňující identifikaci žadatele, není zaznamenán doklad o ustanovení opatrovníka, průkaz ZTP/P umožňující zjištění stupně mimořádných výhod, popřípadě jeho platnost, velký technický průkaz (zjištění vlastníka nebo provozovatele a provozuschopnosti motorového vozidla), které analogicky souvisely s uplatněním žádosti o přiznání dávky. Vyžádání potvrzení Městského úřadu Hranice, odboru dopravy, bylo ze strany správního orgánu odůvodněné, neboť potvrdilo skutečnost, že motorové vozidlo bylo v roce 2009 provozuschopné, což z údajů uvedených v žádosti podané v roce 2011 jednoznačně nevyplynulo. Správní orgán umožnil opatrovnici označit důkazy na podporu svých tvrzení, doložit svá tvrzení. Opatrovnice nejprve odmítla doložit potvrzení prokazující přepravu žadatelky s tím, že v roce 2009 nebyla vedena kniha jízd, přičemž žadatelka nebyla schopna vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podat žádost, neměla ustanoveného opatrovníka atd.; ale zároveň opomněla prohlášení uváděná v žádosti doložit. Proto, aby správní orgán v souladu s § 2, § 3, § 50 a § 52 správního řádu zajistil důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a měl tak podloženou oprávněnost výplaty dávky, vyžádal informace týkající se přepravy žalobkyně ve sledovaném období od Domova seniorů v Hranicích, který zabezpečoval služby a péči o žalobkyni umístěnou na oddělení se zvláštním režimem a byl povinen vést evidenci o návštěvách, vycházkách, pobytu mimo zařízení svých uživatelů. Pokud by toto potvrdil, příspěvek by byl žalobkyni přiznán, tak jak je tomu v obdobných případech. Jelikož nebylo na základě potvrzení Domova prokázáno, že byla žalobkyně svou dcerou L. M. (jinou osobou) dopravována mimo zařízení, úřad práce opakovaně dal opatrovnici možnost seznámit se s podklady, vyjádřit své stanovisko a vyzval ji k doložení rozhodných skutečností a podkladů nezbytných pro rozhodnutí ve věci. Opatrovnice pak překvapivě doložila vlastní prohlášení s konkrétními daty a prohlášení jiné osoby o pravidelné přepravě žalobkyně a požadovala, aby potvrzení Domova byla ze spisu vyřazena jako nezákonná a podvodná a později namítala, že správní orgán v nich obsažené skutečnosti neprokázal. Z podkladové dokumentace lze zjistit, že naopak opatrovnice svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy a doložit je odmítla. Správní orgán prohlášení opatrovnice vyhodnotil jako důkazy neprokazující rozhodnou skutečnost – pravidelnou přepravu žalobkyně, jelikož tato prohlášení, resp. v nich uvedená data, která měla prokázat, že žalobkyně byla pravidelně přepravována motorovým

vozidlem, na které byl požadován příspěvek, byla v rozporu se záznamy z Domova seniorů o návštěvách, vycházkách, pobytu žalobkyně mimo zařízení a vznikly tak důvodné pochybnosti. Správnímu orgánu nebyly předloženy podklady prokazující pravidelnou přepravu zdravotně postižené osoby, a proto žádost o požadovaný příspěvek zamítl. K námitce porušení rovnosti, nedodržení třicetidenní lhůty, porušení mlčenlivosti a vycházení z nezákonných a podvodných podkladů, nevypořádání se s obsahem protokolu a námitkami, žalovaný sdělil, že správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci a může tak činit v průběhu celého řízení do vydání rozhodnutí, i bez přerušování řízení, po dobu nezbytnou k opatření potřebných podkladů pro rozhodnutí. Zákonná lhůta se přiměřeně prodlužuje o doby přerušování řízení a nelze přičíst k tíži správnímu orgánu, jestliže si opatrovnice vyzvedává doporučené zásilky v poslední den úložní lhůty či je nevyzvedne vůbec. Žalobkyni bylo sděleno, že byly nashromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a v přiměřené lhůtě jí byla dána možnost se k podkladům před vydáním rozhodnutí vyjadřovat, eventuálně navrhnout důkazy a činit jiné návrhy v průběhu řízení. Z obsahu těchto písemností lze dovodit, že tímto bylo pokračováno v řízení, úmysl prodlužovat řízení nebyl zjištěn. Podklady pro vydání rozhodnutí opatřil správní orgán, nemá povinnost jednotlivé úkony účastníkům předem oznamovat, nejednalo se o dokazování ve smyslu ohledání, svědecké výpovědi, opatrování listin ani znaleckého posudku. Pravdou je, že se správní orgán dopustil v průběhu řízení několika pochybení (označení účastníka řízení, nedodržení § 36 odst. 3 správního řádu), pro která muselo být napadené rozhodnutí zrušeno a vráceno zpět k novému projednání a tím došlo k prodloužení vyřízení žádosti. Správní orgán nepřipustil prohlášení opatrovnice z důvodu nedůvěryhodnosti, k těmto podkladům nepřihlédl a nevyhověl její žádosti o odstranění podkladů doložených správním orgánem v rámci rozhodování ve věci poskytnutí příspěvku na rok 2009. Skutečnosti, které vedly k těmto závěrům, správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil v odůvodnění rozhodnutí, v protokolech přímo reagoval na některé z námitek, které v odůvodnění rozhodnutí dále nerozváděl nebo se s nimi vypořádal v samostatném dopise. Nelze považovat za porušení mlčenlivosti komunikaci mezi správním orgánem a Domovem seniorů a naopak, neboť byly poskytnuty pouze údaje o účastníku řízení potřebné pro konkrétní činnost správního orgánu (opatření podkladů pro nárok na dávku). Nebyly sděleny údaje, které by nemohly být oběma stranám známy, konkrétní informace o zdravotním stavu žalobkyně (diagnózy, postižení) uvedeny nebyly, obecně její zdravotní stav a potíže s ním související je znám úřadu práce i Domovu seniorů. Nelze přisvědčit názoru opatrovnice, že se správní orgán nevypořádal s uváděnými argumentacemi, proč navržené důkazy nepřipustil, a tedy neprovedl. Opatrovnice zcela opomíjí svou funkci opatrovníka danou soudem, který je podle pravomocného usnesení okresního soudu mj. oprávněn a povinen zastupovat opatrovanku při všech právních úkonech, neboť žalobkyně pozbyla v plném rozsahu procesní způsobilost, jelikož byla rozsudkem soudu zbavena způsobilosti k právním úkonům a tento stav byl i v době podání žádosti. V řízení opatrovnice přitom několikrát odkazovala a upozorňovala na její špatný zdravotní stav, že nebyla schopna podání žádosti ani jednání, požadovala zpřesnění vyjadřování v rozhodnutí ve směru k účastníku řízení v rozporu s ustanovením správního řádu, a to tak, že žádost je podána žalobkyní v zastoupení, přitom jako opatrovnice nesvéprávné žalobkyně je zástupcem, který je oprávněn a povinen jednotlivé úkony ve správním řízení za jmenovanou či jejím

jménem činit. Žádosti o svolání jednání a opatrovnici požadované výpovědi opatrovnice samotné jako svědkyně nebylo vyhověno a s tím se žalovaný ztotožnil. Konání ústního jednání zvláštní zákon neukládá, nelze tedy spatřovat požadavek opatrovnice za důvod nezbytný pro nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka řízení. Opatrovnice měla možnost hájit práva a zájmy žalobkyně, doložit důkazy a nebylo proto třeba svědecké výpovědi, neboť tento postup by postrádal smysl. Opatrovnice neustále poukazovala na zaplevelený spis neoprávněnou činností úřadu práce na opatřené a nedůvodné a podvodné doklady. Podle žalovaného v dosavadním řízení s praktickou jistotou byla vyvrácena uváděná nepravdivost důkazů zjištěných správním orgánem, neboť doložené údaje Domova seniorů, že žalobkyně nebyla, resp. nemohla být mimo zařízení dopravována, vycházely z jejich evidence, kterou má povinnost toto zařízení vést podle zákona č. 108/2006 Sb., zákona o sociálních službách, potažmo pravidel uvedených v Domácím řádu. Řada dat uvedená v prohlášení nekorespondovala se záznamy zařízení Domova seniorů v tom smyslu, že nebyla v konkrétním dni evidována návštěva vůbec nebo nebyla hlášena přeprava mimo zařízení. Nelze přičíst k tíži správnímu orgánu (potažmo Domovu seniorů) porušení či porušování pravidel daných Domácím řádem opatrovnici či jinými osobami (návštěvami) a že potvrzení (záznamy) v určitých datech nekorespondují s prohlášením opatrovnice nebo jiné osoby a považovat je za nepravdivé a podvodné, jak uvádí opatrovnice. Povinností návštěv je se při vstupu do zařízení zapsat na vrátnici a při odchodu opět odepsat a odchází-li s obyvatelkou mimo zařízení (domov se zvláštním režimem), musí se vždy hlásit službu konající sestře. K námitce o nepravdivém údaji o nevyhovění žádosti o nařízení ústního jednání a o tom, že písemnost byla podána k poštovní přepravě ve stejný den jako rozhodnutí, žalovaný přisvědčil tvrzení opatrovnice, že správní orgán dopis, kterým oznámil, že žádosti o nařízení ústního jednání nevyhovuje, zaslal současně s napadeným rozhodnutím. Chyba v psaní 23. 1. 2013 namísto správného 23. 1. 2014 v předposledním odstavci na straně 8 v odvoláním napadeném rozhodnutí nemá vliv na výsledek či správnost rozhodnutí. Nadto byla opravena. K námitce opatrovnice, že splnila povinnost doložit k žádosti, co se dokládá, že správní orgán nesprávně použil správní řád, žalovaný uvedl, že zvláštní právní předpis (zákon o sociálním zabezpečení, prováděcí vyhlášky) nestanovuje náležitosti žádosti na dávku sociální péče, potřebné doklady, způsob dokazování pravidelné přepravy, platí tedy obecné předpisy o správním řízení. Podle žalovaného správní orgán postupoval v souladu s § 2 a § 3 a násl. správního řádu, neboť v daném případě jedná i v zájmu oprávněné osoby a za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo rozhodováno stejně jako u skutkově shodných nebo podobných případů. Opatrovnice žalobkyně měla možnost v průběhu řízení hájit práva a zájmy žalobkyně. S opatřeními podklady měla možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí, vyjádřit své stanovisko, doplňovat a navrhopvat důkazy a bylo jí umožněno označit důkazy na podporu svých tvrzení. Opatrovnice odmítala akceptovat doložené zjištění správního orgánu, označovala je za nepravdivá a podvodná, avšak bez konkrétních indicií a sama vlastní prohlášení nepodložila žádnými důkazy. K námitce, že žalobkyně byla nesvéprávná a vzhledem ke zdravotnímu stavu se nemohla sama dopravovat a používat motorové vozidlo pro svou dopravu ani nemohla být provozovatelem,

žalovaný uvedl, že správní orgán byl povinen zjistit veškeré skutečnosti, které by vedly k rozhodnutí o přiznání či nepřiznání dávky sociální péče dané zákonem a jeho prováděcími předpisy, tzn. zda oprávněná osoba je vlastníkem nebo provozovatelem motorového vozidla, zda zdravotní postižení odůvodňuje přiznání mimořádných výhod II. nebo III. stupně (doložen průkaz ZTP/P), zda není průkaz přiznán z důvodu postižení praktické nebo úplné hluchoty – lze zjistit pouze z protokolu OSSZ, pravidelnost dopravy – sdělení Domova seniorů, kde byla žalobkyně řadu let umístěna (mohl doložit i opatrovník, neučinil tak), údaje si zjistil správní orgán sám (§ 50 správního řádu a § 73 zákona o sociálním zabezpečení), neboť se jednalo o příspěvkovou organizaci zřízenou Městským úřadem Hranice. Jelikož prohlášení, resp. v nich uvedená data, která měla prokázat, že žalobkyně byla pravidelně přepravována motorovým vozidlem, na které byl požadován příspěvek, byla v rozporu se zjištěním správního orgánu, vyhodnotil správní orgán prohlášení opatrovnice za nedůvěryhodné, neboť nebylo ničím podloženo. Doložená sdělení o pobytu, resp. pohybu uživatele v Domově se lišilo od prohlášení opatrovnice, přičemž tato sdělení jsou opřena o evidenci, kterou toto zařízení mělo povinno vést ze zákona a následně o pravidla zakotvená v Domácím řádu, byť opatrovnice namítala nepravdivost těchto sdělení. V případě, že správní orgán nevyhověl návrhům opatrovnice, své jednání odůvodnil. Opatrovnice vytýkala správnímu orgánu, že žádost nevyřídila bez zbytečných průtahů a zatěžovala žalobkyni neúměrně časově i finančně a na druhou stranu napadala správní orgán, že si opatroval potřebné podklady sám. Pokud by opatrovnice sama doložila požadované podklady, které by prokázaly, že byla nesvéprávná žalobkyně dopravována mimo zařízení, což musí být evidováno, ve věci mohlo být rozhodnuto. Z konání a činnosti správního orgánu lze vyvrátit tvrzení opatrovnice, že od prvopočátku bylo úmyslem žádosti nevyhovět, neboť správní orgán nemohl předpokládat, jakého znění bude vyžádané sdělení. Nemohl být porušen § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žádost nebyla podána na zákonem předepsaném tiskopise, byla vytvořena volnou formou tehdy příslušným správním orgánem a bylo na správním orgánu a jeho správním uvážení, které podklady bude požadovat a které považuje za prokazující podmínky pro přiznání a výplatu dávky. Získané podklady nepodpořily tvrzení opatrovnice, byly získány v souladu s právními předpisy, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo postupováno a rozhodováno stejně jako u skutkově shodných nebo podobných případů. V postupu prvoinstančního správního orgánu nelze spatřovat porušení zásad správního řádu ani porušení Listiny základních práv a svobod či mlčenlivosti, neboť úřad práce postupoval podle právních předpisů podmiňující přiznání dávky. Účelem řízení nebylo zkoumat, zda byla žalobkyně uzavřena smlouva s Domovem a zda byla s Domácím řádem seznámena. Domácí řád je vytvořen v souladu se zákonem o sociálních službách, upravuje vzájemně vztahy v zařízení a určuje denní režim. Pravidla jsou určena nejen pro uživatele, ale i návštěvy. V případě uživatelů umístěných na oddělení Domova se zvláštním režimem je stanoven, jak samo označení napovídá, zvláštní denní režim. Pomoc a dohled odpovídající zdravotnímu stavu uživatele přebírá personál; v odůvodněných případech, zejména při návštěvách, opuštění oddělení, je zodpovědný za dodržování pravidel a bezpečnosti zejména opatrovník, popřípadě rodinný příslušník. V intencích občanského zákoníku je povinen každý občan, který se v zařízení zdržuje nebo ho navštíví, dodržovat v příslušném rozsahu pravidla Domácího řádu, popřípadě vnitřní

směrnice, upravují-li tato pravidla. Domácí řád je volně dostupný a vyvěšený na chodbě zařízení a každý má možnost se s ním seznámit. Stěžejním podkladem pro rozhodnutí ve věci bylo zjištění, zda žalobkyně byla pravidelně dopravována mimo zařízení, nikoliv Domácí řád, jak namítá v odvolání opatrovnice. O jeho znění se správní orgán opřel, aby vyvrátil opakované výše uvedené námitky opatrovnice a podpořil svá tvrzení, že nebylo prokázáno pravidelné dopravování žalobkyně, neboť personálu nebylo opuštění zařízení uživatelem (pobyt uživatele mimo areál zařízení) hlášeno ani evidováno, tak jak stanovuje Domácí řád, potažmo zákon o sociálních službách. Ze spisu i odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí vyplynulo, že se úřad práce zabýval všemi zjištěnými skutečnostmi. V rozhodnutí je podrobně rozepsáno, ve kterém konkrétním dni nebyla evidována návštěva, resp. přítomnost jiné osoby vůbec nebo nebyla hlášena přeprava mimo zařízení, v porovnání s daty uvedenými v prohlášeních opatrovnice a A. F.. Prohlášení opatrovníka a jiné osoby neprokázala, že žalobkyně byla přepravována mimo zařízení, kde pobývala. Z těchto důvodů k podkladům – prohlášením opatrovnice a jiné osoby – správní orgán nepřihlédl a nevyhověl ani žádosti o odstranění podkladů doložených správním orgánem v rámci rozhodování ve věci poskytnutí příspěvku na provoz motorového vozidla za kalendářní rok 2009, neboť tyto důkazy si správní orgán opatřil pro zjištění skutečného stavu věci. Úřad práce se vypořádal s námitkami žalobkyně jak v protokolech, které opatrovnice podepsala, dále samostatnými dopisy nebo v odůvodnění rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí úřad práce podrobně uvedl, z jakých podkladů vycházel, jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení. Proto byly námitky opatrovnice žalobkyně nedůvodné.

[31] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[32] Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů k použité právní úpravě neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[33] Podle § 38 zákona č. 329/2011 Sb., podle kterého *řízení o peněžitých dávkách sociální péče a mimořádných výhodách podle vyhlášky č. 182/1991 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona pověřenými obecními úřady, obecními úřady obcí s rozšířenou působností a orgány Ministerstva obrany, které jsou příslušné k rozhodování o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, dokončí krajské pobočky Úřadu práce podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Řízení v dané věci bylo zahájeno podáním žádosti 1. 12. 2011. Do 31. 12. 2011 na rozhodování ve věcech příspěvků na provoz motorového vozidla správní orgány aplikovaly § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, v návaznosti na zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, zejména jeho § 177 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 7. 1991, a dále podle § 73 odst. 6 písm. a) a § 86 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2011, které zakládají právo na věcné dávky v rámci sociální péče. Zákon č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, v § 34 písm. b) stanoví, že okresní úřady v rámci péče o těžce zdravotně postižené občany rozhodují o poskytování příspěvků na koupi, na celkovou opravu a na provoz motorového vozidla a na úhradu pojistného. Tento zákon obsahuje v § 58 písm. a) zmocnění pro Ministerstvo práce a sociálních věcí stanovit vyhláškou podrobnosti o poskytování dávek a služeb sociální péče. Podrobná úprava péče o těžce zdravotně postižené občany byla provedena vyhláškou č. 182/1991 Sb. Správní orgány správně vybraly právní normy, které aplikovaly na zjištěný skutkový stav.

[34] K námitce žalobkyně, že splnila podmínky pro přiznání příspěvku podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., soud konstatuje, že se žalobkyně mylí. Podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb. *příspěvek na provoz motorového vozidla se poskytne na období kalendářního roku občanu, který je vlastníkem nebo provozovatelem motorového vozidla, jehož zdravotní postižení odůvodňuje přiznání mimořádných výhod pro těžce zdravotně postižené občany II. nebo III. stupně, s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou, a který bude používat toto motorové vozidlo pro svou pravidelnou dopravu.* V souzené věci byla sporná otázka výkladu neurčitého právního pojmu *používání pro pravidelnou dopravu*. Žalobkyně byla ve správním řízení opakovaně vyzývána k tomu, aby pravidelnou dopravu žalobkyně, která pobývala v Domově seniorů, doložila. Poté, co ani po opakovaných výzvách žalobkyně tyto skutečnosti nedoložila, vyzval úřad práce Domov seniorů ke sdělení, zda byla žalobkyně v roce 2009 pravidelně dopravována a z poskytnutého sdělení zjistil, že tomu tak nebylo. Po sdělení konkrétních dat žalobkyní dopravu v těchto dnech ověřoval úřad práce u Domova seniorů opětovně. Domov seniorů sdělil, že v těchto konkrétních datech žalobkyně přepravována ani v jednom případě nebyla a doložila Domovní řád Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, toho (prostřednictvím opatrovnice) využila a vnesla k nim pouze námitky, avšak konkrétně k jednotlivým datům již ničeho netvrdila ani nic nedoložila či nenavrhlala další dokazování. Za tohoto stavu dokazování správně správní orgány vyvodily, že žalobkyně podmínku pravidelné dopravy nesplnila. Žalobkyně nedoložila relevantní

lékařské zprávy ani potvrzení Domova seniorů, jak příkladmo uvedl v opakovaných výzvách úřad práce, ani jiné důkazy (např. doklady o návštěvě kupř. zařízení poskytujících služby atd.). Z důkazů shromážděných ve spise nebylo možné dospět k jinému skutkovému závěru. Nebyl tak porušen § 3 ani § 50 a násl. správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[35] I námitka, že správní orgán protiprávně doplnil dokazování, je nedůvodná, protože úřad práce vyžádal sdělení Domova seniorů poté, co žalobkyně na výzvu požadované skutečnosti vůbec nepředložila a neposkytla tak povinnou součinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu. Přitom rovněž podle § 106 odst. 2 část věty před středníkem zákona č. 100/1988 Sb. *byl-li oprávněný nebo jiný příjemce vyzván orgánem sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán sociálního zabezpečení delší lhůtu.* To však žalobkyně neučinila.

[36] Povinnost mlčenlivosti ukládá oprávněným úředním osobám § 15 odst. 1 správního řádu. Výzvou ke sdělení skutečností Domovu seniorů úřad práce mlčenlivost neporušil, naopak byl v dané situaci povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu, podle kterého *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Pořízení důkazu sdělením Domova seniorů na výzvu je v souladu s citovaným ustanovením, věta druhá citovaného ustanovení poskytuje toliko demonstrativní, nikoli taxativní a úplný výčet přípustných důkazních prostředků. Ostatně, žalobkyně vůbec neuvádí, v rozporu s kterým ustanovením bylo pořízení tohoto důkazního prostředku.

[37] Podle § 50 odst. 2 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Žalobkyně důkazy na podporu svých tvrzení neoznačila a navíc konkrétní data přepravy žalobkyně uvedla až poté, co získal o přepravě důkaz úřad práce sám dotazem u Domova seniorů.

[38] Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že ji úřad práce neinformoval o doplnění dokazování a neseznámil ji s Domácím řádem Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí výzvou ze dne 24. 1. 2013 a dne 18. 2. 2013 se dostavila na úřad práce a proběhlo zde v její přítomnosti jednání, a doplnění dokazování, ke kterému se žalobkyně výslovně vyjádřila, jak se podává ze správního spisu. Žalobkyně byla seznámena s Domácím řádem Domova seniorů jak při podpisu smlouvy v roce 2009, tak při návštěvách tohoto zařízení, jak je správním orgánům i soudu známo z předchozích řízení ve věcech příspěvku na péči žalobkyně a o příspěvcích na provoz motorového vozidla za léta 2010 a 2011 (srov. shora citované spisové značky zdejšího soudu).

[39] Námitky, že Domácí řád Domova seniorů nelze přičítat k tíži žalobkyně, a že řádem nejsou vázáni opatrovnice žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení, je lichá. Domácí řád byl použit na podporu tvrzení Domova seniorů a argumentace

správních orgánů. Domácí řád Domova seniorů má charakter buďto součásti smluv, příp. opatření obecné povahy (podle způsobu uzavření smlouvy a zveřejnění Domácího řádu), vztahuje se na všechny „uživatele“ Domova, jak je uvedeno v samém závěru tohoto řádu. V úvodu řádu je uvedeno, že se jím určuje mj. denní režim v Domově seniorů. Opatření obecné povahy je závazné pro neurčitý okruh osob, které do domova vstupují, a je dle vyjádření žalovaného přístupný všem osobám vstupujícím do Domova seniorů. Soudu je rovněž známo z jeho úřední činnosti (např. sp. zn. 72 Ad 25/2014, 73 Ad 25/2013, ve věcech žalobkyně), že žalobkyně jakožto opatrovnice měla uzavřenou s Domovem seniorů smlouvu o ubytování, tudíž jí Domácí řád musel, příp. mohl a měl být znám, neboť opatrovnice za maminkou do Domova seniorů docházela (*„Smlouva o poskytnutí sociální služby v Domově seniorů Hranice“* ze dne 1. 5. 2009). Proto je také neopodstatněná námitka, že osoby zúčastněné na řízení nejsou řádem nijak vázány a že jde o pouhý interní dokument Domova seniorů. Podstatné je to, že žalobkyně byla umístěna na oddělení se zvláštním režimem podle § 50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, což bylo osobám zúčastněným na řízení známo. Podle citovaného ustanovení (ve znění účinném do 31. 12. 2013) *v domovech se zvláštním režimem se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického duševního onemocnění nebo závislosti na návykových látkách, a osobám se stařeckou, Alzheimerovou demencí a ostatními typy demencí, které mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.* Pozornosti četných zaměstnanců Domova seniorů tak stěží mohl uniknout odchod, resp. odjezd žalobkyně s doprovodem v žalobkyní uváděném počtu případů. Doložení konkrétních dat žalobkyní poté, co Domov seniorů úřadu práce sdělil, že žalobkyně nebyla v rozhodném období přepravována, vzbudilo oprávněně v úřadu práce pochybnosti o dosavadním zjištění skutkového stavu a byl proto povinen dokazování dále provádět a důkazní prostředky pro něj získávat; jinak by nedostal své povinnosti podle § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Vyhodnocení důkazů vyplývajících ze sdělení Domova seniorů coby důvěryhodných soud shodně s žalovaným aproboval, neboť zaměstnanci Domova seniorů nemají žádný důvod a zájem podávat tvrzení v rozporu se skutečností, nadto by záznamy musely být prováděny nepravdivě v mnoha případech a mnoha různými zaměstnanci. Žalobkyně nijak jejich tvrzení relevantním způsobem nezpochybnila. Aplikace § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*, naopak také znamená, že kdyby žalobkyně uvedla méně dat (kratší období), než které byla skutečně přepravována, bylo by povinností správního orgánu z úřední povinnosti (aniž by to žalobkyně navrhovala), zjistit tato další data (období) a zahrnout je do dokazování a rozhodnutí, i když jde o řízení o žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, čj. 3Ads 91/2013-47).

[40] Jako mylnou shledal soud námitku, že správní orgán se nepokusil o smírné odstranění rozporů. Žalobkyně byla jediným účastníkem řízení, proto

nebyla aplikace § 5 správního řádu na místě. Pokud jde o rozpory mezi tvrzeními žalobkyně a Domova seniorů, úřad práce vyzval žalobkyni opakovaně k prokázání tvrzených skutečností, řádně žalobkyni poučil a seznámil ji se všemi podklady rozhodnutí, jak bylo specifikováno výše. Řízení probíhalo od 1. 12. 2011 do 31. 3. 2013 a za tuto dobu byla žalobkyně vyrozuměna a poučena opakovaně mnoha rozhodnutími, výzvami a ústně při jednáních, jak se podává ze správního spisu, z něž soud citoval výše. Současně v jednotlivých rozhodnutích byl žalobkyni podrobně vysvětlen postup, právní úprava i rozhodnutí správních úřadů.

[41] K návrhu na výslech svědků soud uzavírá, že za daného procesního stavu a zjištění skutkového stavu správními orgány by byl výslech svědků nadbytečný. Žalobkyně nevnesla do věci pochybnosti takové důvodnosti, aby bylo na místě pokračovat v dokazování. Výpovědi opatrovnice žalobkyně byly v rozporu s provedeným dokazováním listinami a opatrovnice nenavrhla ve správním ani soudním řízení takové důkazy, které by mohly prokázané skutečnosti vyvrátit nebo zpochybnit důvěryhodným způsobem (tj. zejména poskytnutí relevantního odůvodnění či indicií o nevěrohodnosti provedených důkazů).

[42] K obecným námitkám (námitka diskriminace, porušení základních práv a svobod) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37). Nebyl porušen ani § 2 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány postupovaly v řízení v rámci svých pravomocí. Lichá je námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu – správní orgán pečlivě a řádně dbal na soulad přijatého řešení s veřejným zájmem a okolnostmi daného případu, řešení se shodovalo nejméně s tím, které bylo předmětem přezkumu zdejšího soudu pod sp. zn. 72 Ad 4/2014 ve věci téhož příspěvku za rok 2011), rozhodně postupy správních orgánů nevykazovaly znaky libovůle.

[43] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, dokazování bylo provedeno v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

[44] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádaly, soud jim neuložil žádnou povinnost, žádné jejich náklady ze spisu nezjistil ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

[45] Ustanovené zástupkyni žalobkyně byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve

znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za převzetí věci, doplnění žaloby a účast na jednání soudu, tj. 3 x 1.000 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. K celkové částce 3.900 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 819 Kč. Celková odměna za zastupování činí 4.719 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 11. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně